

Sygn. akt: WZ 12/17

POSTANOWIENIE

Dnia 19 lipca 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jan Bogdan Rychlicki

Protokolant Marcin Szlaga

przy udziale prokuratora Prokuratury Krajowej ppłk. Macieja Nowaka
w sprawie por. rez. P. C. oskarżonego z art. 358 § 2 k.k., art. 263 § 2 k.k., art. 231 § 1 k.k. i art. 130 § 1 k.k., po rozpoznaniu w Izbie Wojskowej na posiedzeniu w dniu 19 lipca 2017 r. zażalenia jego obrońcy na postanowienie Wojskowego Sądu Okręgowego w W. z dnia 28 czerwca 2017 r., sygn. akt: So. (...) o przedłużeniu stosowania środka zapobiegawczego tymczasowego aresztowania w postaci umieszczenia go w zakładzie psychiatrycznym

postanowił

utrzymać w mocy zaskarżone postanowienie.

UZASADNIENIE

Wojskowy Sąd Okręgowy w W. na rozprawie w dniu 28 czerwca 2017 r. z urzędu, na podstawie art. 249 § 1 k.p.k., art. 258 § 1 pkt 1 k.p.k. oraz art. 260 § 1 k.p.k. przedłużył stosowanie wobec oskarżonego por. rez. P. C. środka zapobiegawczego tymczasowego aresztowania w postaci umieszczenia go w zakładzie psychiatrycznym do dnia 16 listopada 2017 r. Uzasadniając swoją decyzję Sąd ten wywiódł, że w dniu 16 lipca 2017 r. upływa termin stosowania

wobec tego oskarżonego wyżej wymienionego środka zapobiegawczego i nadal istnieją przesłanki wskazujące na to, że istnieje duże prawdopodobieństwo, iż popełnił on zarzucane mu czyny. Ponadto nadal aktualna jest przesłanka wynikająca z treści art. 258 § 1 pkt 1 k.p.k., wskazująca na to, że oskarżony ten w sytuacji nie stosowania wobec niego tego środka ponownie może utrudniać tok procesu ukrywając się przed organami ścigania jak czynił to uprzednio w postępowaniu przygotowawczym. Ponadto treść opinii sądowo - psychiatrycznej o oskarżonym sporządzonej w dniu 31 marca 2017 r., oraz dolegliwości jego stanu zdrowia powodują, że zasadne jest, aby ten środek zapobiegawczy wykonywany był w zakładzie leczniczym, stosownie do treści art. 260 § 1 k.p.k.

Zażalenie na to postanowienie wniósł obrońca oskarżonego. Zarzucając obrazę przepisów postępowania, które miały wpływ na treść orzeczenia a to:

„1. art. 257 § 1 k.p.k. w zw. z art. 251 § 3 k.p.k. w zw. z art. 6 k.p.k. poprzez pominięcie zasady minimalizacji stosowania tymczasowego aresztowania i niewyjaśnienie w uzasadnieniu zaskarżonego postanowienia, dlaczego Sąd nie uznał za wystarczające zastosowania środków zapobiegawczych o charakterze wolnościowym, co stanowi przejaw niedopuszczalnego automatyzmu stosowania tymczasowego aresztowania i uniemożliwia oskarżonemu realizację prawa do obrony poprzez brak możliwości weryfikacji toku rozumowania Sądu I instancji, podczas gdy wystarczające dla zabezpieczenia prawidłowego toku niniejszego postępowania byłoby zastosowanie środków tzw. „wolnościowych”;

2. art. 258 § 1 pkt 1 k.p.k. w zw. z art. 258 § 4 k.p.k. w zw. z art. 251 § 3 k.p.k. poprzez nieuwzględnienie i nie wskazanie w treści uzasadnienia zaskarżonego postanowienia nasilenia zagrożenia obawy ucieczki lub ukrycia się oskarżonego dla prawidłowego przebiegu postępowania w obecnym jego stadium, podczas gdy uwzględnienie etapu, na którym znajduje się postępowanie, w szczególności faktu, iż dalsze postępowanie może toczyć się bez udziału oskarżonego, prowadzić winno do wniosku, że zagrożenia dla prawidłowego toku postępowania nie są tego rodzaju, aby mogły stanowić podstawę stosowania środka zapobiegawczego o charakterze izolacyjnym”.

Skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego postanowienia przez odstąpienie od dalszego stosowania wobec oskarżonego tymczasowego aresztowania i zastosowanie w to miejsce środków zapobiegawczych o charakterze wolnościowym a to „dozoru policji, poręczenia majątkowego w wymiarze i w wysokości określonej przez sąd odwoławczy oraz zakazu opuszczania kraju połączonego z zatrzymaniem paszportu”. W uzasadnieniu środka odwoławczego jego autor odwołując się do orzecznictwa Sądu Apelacyjnego w K. oraz orzecznictwa Europejskiego Trybunału Praw Człowieka oraz poglądu doktryny wywiódł, że powinnością sądu pierwszej instancji jest ustalenie, czy dla zabezpieczenia prawidłowego toku postępowania w dalszym ciągu w realiach niniejszej sprawy niezbędne jest stosowanie najsurowszego środka zapobiegawczego i czy nie wystarczy w tej mierze stosowanie środków zapobiegawczych o charakterze wolnościowym w postaci dozoru policji, poręczenia majątkowego oraz zakazu opuszczania kraju (...).

Sąd Najwyższy, po wysłuchaniu obrońcy oskarżonego popierającego zażalenie oraz prokuratora, który wnosił o nieuwzględnienie zażalenia obrońcy oskarżonego i utrzymanie w mocy zaskarżonego postanowienia rozważył.

Zażalenie obrońcy oskarżonego nie jest zasadne. Decyzja Sądu pierwszej instancji jest trafna z następujących powodów. W sprawie oskarżonego, zarówno na etapie postępowania sądowego i postępowania zażaleniowego nadal aktualne są przesłanki, które uzasadniają w pełni przedłużenie czasu trwania jedynego środka zapobiegawczego, który zapewni prawidłowy tok postępowania, jakim jest tymczasowe aresztowanie por. rez. P. C. w postaci umieszczenia go w zakładzie psychiatrycznym. Wbrew temu, co wywodzi autor zażalenia spełnione są warunki, o których mowa w art. 249 § 1 k.p.k., jak również przesłanki wynikające z treści art. 258 § 1 pkt 1 k.p.k. oraz art. 260 § 1 k.p.k. Zauważyć należało, że w toku postępowania przygotowawczego oskarżony był poszukiwany listem gończym i po ponad czterech miesiącach ukrywania się przed organami ścigania został zatrzymany w miejscowości R. Z kolei treść opinii sądowo - psychiatrycznej sporządzonej w dniu 31 marca 2017 r. oraz określony stan zdrowia oskarżonego uzasadniają, że tymczasowe aresztowanie oskarżonego powinno być wykonywane

w postaci umieszczenia go w zakładzie leczniczym, o którym mowa w art. 260 § 1 k.p.k. Niezależnie o tej argumentacji należało zauważyć, że postępowanie przed sądem pierwszej instancji zmierza do końca i termin kolejnej rozprawy został wyznaczony na dzień 4 sierpnia 2017 r.

Mając powyższe na uwadze należało nieuwzględnić zażalenia obrońcy oskarżonego por. rez. P. C. i utrzymać w mocy zaskarżone postępowania.

Pouczenie:

Na niniejsze postanowienie zażalenie nie przysługuje.

r.g.